

LBRIS

We know
books

GABRIEL NAN

IMNURILE LUMINII

Prefață de Florin Lăiu

E I K O N

București, 2026

Cuprins

Prefață.....	5
Imnul mântuirii.....	7
Știu	9
Templu.....	11
Acasă	13
Am dat porunci.....	16
Uite apă	17
Aproape	18
Betezda.....	20
Cântecul orbului vindecat.....	21
Către Emaus.....	22
Ce cauți?	24
Imnul celui bogat.....	26
Dor.....	28
Ce vrei tu?	30
Cu dragoste în Domnul	33
Cine?	35
Cuib	37
Crâmpiei de istorie	38
Cred c-ai aflat.....	40
Imnul celui singur	42
Imn Sunamitei.....	47
De Paște.....	48
Din nebăgare de seamă	49
Epistola către Tesaloniceni.....	50
Sutaș roman la crucea Ta.....	52

Din nedragoste	57
Aș vrea.....	59
Dac-aș putea.....	60
Imnul lui Adam.....	61
Betezda.....	65
Când te-ai întors	67
Cât	68
Ciclul vieții.....	69
Cine sunt eu	71
Cu tata la spital.....	73
Eram copil	75
Lumină.....	77
Nu-ți pasă că pierim?.....	79
Imnul lui Ioan	81
Fiu risipitor	85
Glas de rugă	86
Profesorul de copilarie	88
Recunoștință pentru copii	91
În carte.....	93
Oglinda gândului fără Tine	94
Mureai	97
Veșmânt	98
Slavă lui Dumnezeu.....	99
Liberul arbitru	102
Cu Tine	104
Răspuns.....	106
Isuse	108
Toma nu a uitat.....	109
Dorință.....	112
La crucea ta	114
Imnul lui Moise.....	118

Portret pentru cer.....	122
De ce?	124
Barbar sau mare preot?	125
Eram copil	126
Balconul conștiinței.....	130
Emigrant fără speranță	132
Fără rost	134
Iluzia dragostei deșarte.....	136
În iarna lumii	137
Indiferență	138
Inima	139
Vorbire de fariseu	141
Mi-e toamnă, Doamne	143
Mama	145
Despre mamă	146
Scrisoare de la mama.....	147
Imnul Mariei.....	149
Moartea credinței.....	153
Promisiune	155
Recunoștință.....	156
Te-am cunoscut.....	158
Urmează	161
Uneori.....	162
Vremea	163
Dor.....	165
Eu n-am cerut	167
În iarna lumii	169
Mă jucam.....	170
Întâlnire	172
Întrebări.....	173
Povestea unui om – prima parte.....	175

Povestea unui om – Partea a doua	179
Istorie	184
Zacheu	186
Mântuire	187
Imnul durerii (pentru aceia care știu suferința)	188
De moarte	190
La Betleem	192
Din Iordan azi mă chemi.....	194
Botez.....	196
Cu Tine la Iordan	198
De-ar fi	200
Nuntă de argint	202
Forma iubirii	203
Dragostea nu moare	205
Dorința mea	208
Invitație.....	210
Mlădița.....	212
Să fii copil.....	213
Cum să-ți cânt.....	216
Lumina	219
Rugăciune.....	221
Răstignire 1	224
Răstignire 2	225
Răstignire 3	226
Vizită la cruce	228
Ce ești?	229

IMNUL MÂNTUIRII*Imnul luminii numărul 1*

Peregrini prin spațiul vremii, noi, soldați de fum și rouă
Căutăm prin pagini roase, vorba dulce: „Pace vouă!”
Suntem pleoapa ce se-nchide peste secolul în zale,
Un oftat într-o pustie, trandafir fără petale.

Printre sfinte aurore mai ascundem șerpi de pază
Zidim temple din orgolii ce destinul ni-l trasează.
Cine stinge ura crudă, viclenia din cuvinte,
Când sihastrul strigăt zace între zâmbet și morminte?

Am schimbat al inocenței zâmbet unde dimineața
Își scria povestea-n rouă ca un prunc ce-și spală fața,
Pe-o grimasă învățată, chist al vracurilor tulburi,
Zâmbete de politețe, ai singurătății sâmburi.

Cine să ne spele chipul, glasul de fățărnicie,
Rânjetul supremației ce numim azi bucurie?
Scriem ura caligrafic, ca pe cea mai sfântă știre,
Numim lenea bucurie, iar beția fericire.

Cine Doamne să boteze umbra-nsingurării grele?
Chipul cel semeț și rana, cine Doamne să le spele?
Un altoi frumos de suflet ne-ar salva de crengi uscate
Gândul drept să plămădească în priviri un chip de frate.

Suntem prinși în târgul lumii ce iubim ca pe-un tezaur
Unde spada și sărutul cumpărăm la preț de aur.
Fiecare-și strigă marfa, toți ne vindem la vitrine,
Ne-nțeles se-aude glasul: „Astăzi vino după mine!”

În Betezda lumii noastre cu speranțele sterile,
s-a născut copilul vieții printre fiare și reptile.
A venit să-nvingă iarna, bulbul morții neînvînse,
Să aprindă ochi de pace printre inimile ninse.

Veșnicia încriptată, ca nectarul fără vină,
Printre spații nesfârșite ori în candida lumină,
A primit botezul vremii ca un miel trecut prin ape
Mângâierea libertății să ne fie mai aproape.

Din durere să se nască melodii de sărbătoare
Universul într-o privire, libertate-n închisoare!
Pe-ale vrajbei largi nisipuri El scria o slovă nouă,
Modela sufletul nostru blând cu palmele-amândouă.

Tratament a smuls din tină, din ocară veste bună,
Din cel slab a scos putere, rânduială din furtună.
A zdrobit cu pasul foamei scorpionii din pustie,
Spinii lumii, fruntea-i caldă se-nfrăteau în armonie.

Peregrini prin spațiul vremii, noi, soldați de fum și rouă
Căutăm prin pagini roase, vorba dulce: „Pace vouă!”
Când primeam răspunsul vieții antidot deșertăciunii
Tremurau erele morții și cohortele minciunii.
Pentru inima flămândă azi primim un fel de mană,
Din mormânt, ca dintr-o nimfă, evadăm prin a Lui rană.

ȘTIU

Ai să te-ntorci Isuse, știu c-ai să te-ntorci!
Așa cum se întoarce
vântul de primăvară peste pământul înghețat
vei reveni la noi.

Vei pune glas în pieptul porumbeilor,
iar în Ghetsemani
vei găsi mărgăritare.

Se vor întoarce umbrele să ți se-nchine, Doamne,
iar pietrele stropite cu sângele tău vor înfrunzi.
Știu, ai să te-ntorci la Betleem,
tu vei fi ieslea,
iar eu cel ce se naște.
Vei boteza din nou pământul,
îl vei spăla de cruci și de cenușă.

Sunt mii de ani de dor,
de pace răstignită.
Sunt secole de sâmburi fără miez,
de iesle fără prunc...

Acel „*Pace vouă*” se stinge sub pulberea vremii.
Dar știu c-ai să revii Isuse,
vei deschide mugurii mormintelor

TEMPLU

Pe Marea Galileei mai ard fărâme din templul pierdut,
Așa cum aici se aprind, în suflet bucăți de trecut.

Căci nu-i căutare mai grea, când toamna se-ntoarce-n câmpii,
Decât să nu ai un trecut, coroană pe frunți la copii.

Sau fiii să-l lepede-n prag, să-și uite trecutul în scrum,
Istoria noastră atunci, s-ar scrie cu versuri de fum.

O casă ne-a dat Dumnezeu, cu stâlpii forjați în trecut,
Iar sufletul ei sunteți voi, lumină de cer ne-nceput.

O casă cu trup de nectar, al Domnului nostru năvod,
Cu fagurii crucii în el și două decenii de rod.

Ce-ar fi să n-aducem aici niciun gând pământesc, niciun nor,
Doar un foc pe altarul din piept și-o vorbă ca pâinea-n cuptor!

Părinte din veac neștiut, ce zbori către veacul nestins,
Tu, ce valuri de foc ne încheși, și le semeni în sufletul nins,

Tu, ce numele-ți scrii din splendori, pe armuri de-univers ne-mbrăcat
Cum să-ncapi în templu la noi, din piatră și praf ridicat?

Cum să ai astă casă-adăpost, când mormântul din noi are glas?
Cum să știm să-ți zidim inimi noi, din fărâme de templu rămas?

Ți-nchinăm părinte din nou și casa și anii la rând,
Așază-ne azi în priviri doar crucea iubirii arzând!

Tu focul în noi de-ți aprinzi, chiar piatră de-om fi printre duzi,
Altar deveni-vom și must, căldură prin anii cei uzi.

Mai lasă-ne mielul divin pe-altarul acesta plăpând!
Fă-ți templu în templu la noi, fă-ți templu în vorbă și-n gând!

Din suflet, bucăți de trecut, te cheamă părinte aici,
Coroană pe frunți la copii, viitorul tu să-l ridici!

Pe Marea Galileei mai ard, crâmpie de cer timpurii,
Veniți să-i zidim între toți, un templu din suflete vii!!

ACASĂ

Nu plânge după mine, Ierusalime,
sunt fericit și-aici în Babilon!
Azi despre tine știu a spune rime
Doar preoții, mai rar, de la amvon.

De ce-mi tot scrii mesaje de chemare
de parcă-n tine-aș fi copilărit?
Am casă-aici, pe centru, înspre soare
Unde sunt cei ce lumi au cucerit.

Unul bătrân cânta mai ieri cu artă
cum a pătruns cândva-n Ierusalim
cum ți-a zdrobit șechina lângă poartă
sau că ți-au dat să bei oțet cu vin.

Și-am ars atunci de dor ca un tăciune
ce pâlpâie pe vatră la străini.
Nu plânge după mine, Ierusalime,
aici, doar oameni mari îmi sunt vecini.

Le decorez luminile din sală
Ei mă plătesc cu aur de Ofir
copiii mei sunt vraci în capitală
cei ce te-au cucerit, le toarnă mir.